

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJE

NA OPĆOJ AUDIJENCIJI

Srijeda, 22. listopada 2014.

Video

Crkva je Kristovo tijelo

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Kada se želi istaknuti kako su sastavni dijelovi neke stvarnosti jedan s drugim tijesno povezani i zajedno čine jedno, često se koristi slika tijela. Počevši od apostola Pavla, taj se izraz primjenjuje na Crkvu i prepoznaje se kao njezino najdublje i najljepše prepoznatljivo obilježje. Danas se, dakle, želimo zapitati: u kojem smislu Crkva tvori jedno tijelo? I zašto je definirana kao "tijelo Kristovo"?

U knjizi proroka Ezekiela opisano je pomalo neobično, potresno viđenje, ali koje može uliti povjerenje i nadu u naša srca. Bog pokazuje proroku dolinu punu razbacanih i suhih kostiju. Prizor pustoši... Zamislite dolinu punu kostiju. Bog od proroka traži da na njih zazove Duha. U tome trenutku kosti se počinju micati, pribirati i povezivati, na njima najprije rastu žile a zatim se pokrivaju mesom i oblikuje se tijelo, potpuno i puno života (usp. Ez 37, 1-14). Eto to je Crkva! Preporučujem vam da danas kada dođete kući uzmete Bibliju i pročitate 37. poglavlje proroka Ezekiela, ne zaboravite to učiniti, to je prelijep tekst. To je Crkva, ona je remek-djelo, remek-djelo Duha, koji ulijeva u svakog novi život Uskrsloga i stavlja nas jedne pored drugih, jedne u službu drugih i za pomoć i potporu jedni drugima, čineći tako od svih nas jedno tijelo, izgrađeno u zajedništvu i ljubavi.

Crkva, međutim, nije samo tijelo izgrađeno u Duhu: Crkva je Kristovo tijelo! I nije samo riječ o načinu izražavanja: već mi to jesmo doista! To je veliki dar koji primamo na dan našeg krštenja! U

sakramentu krštenja, naime, Krist nas čini svojim, primajući nas u srce misterija križa, najvišeg misterija njegove ljubavi prema nama, da bi nam zatim dao uskrsnuti zajedno s njime, kao nova stvorenja. Eto, tako se rađa Crkva, i tako se Crkva prepoznaje Kristovim tijelom! Krštenje predstavlja pravo novo rađanje, koje nas preporuča u Kristu, čini nas njegovim dionicima i duboko nas međusobno povezuje, kao udove istog tijela, čija je on glava (usp. Rim 12, 5; 1 Kor 12, 12-13). Iz toga proizlazi duboko zajedništvo ljubavi. Poučno je u tome smislu kako Pavao, potičući muževe "ljube svoje žene kao svoja tijela", kaže "kao i Krist Crkvu. . Doista, mi smo udovi njegova Tijela" (Ef 5, 28-30). Kako bi bilo lijepo češće se sjetiti onoga što jesmo, onoga što je od nas učinio Gospodin Isus: mi smo njegovo tijelo, ono tijelo koje ništa i nitko ne može otrgnuti od njega i kojeg on obasipa svom svojom predanošću i ljubavlju, upravo kao zaručnik svoju zaručnicu. Ta misao, međutim, mora u nama probuditi želju da odgovorimo Gospodinu Isusu i dijelimo međusobno njegovu ljubav, kao živi udovi istoga tijela. U Pavlovo vrijeme, korintska zajednica je nailazila na mnoge teškoće u tome smislu, doživljavajući, kako to često biva i kod nas, iskustvo podjelâ, zavistî, nerazumijevanjâ i marginalizacijâ. Sve to nije dobro, jer time, namjesto da se gradi i pomaže Crkvi rasti kao Kristovo tijelo, razbija je se na mnoge dijelove i komada. Pomislimo na kršćanske zajednice, u nekim župama, pomislimo na neke četvrti, kolike podjele, kolike zavisti, koliko ogovaranja, koliko nerazumijevanja i marginalizacije. A do čega sve to dovodi? Unosi raskol među nas. To je početak rata. Rat ne počinje na bojnom polju: rat, ratovi počinju u srcu, s nerazumijevanjima, podjelama, zavistima, s tom borbom s drugima. Korintska je zajednica bila takva, bili su prvaci u tome! Apostol Pavao je dao Korinćanima neke konkretne savjete koji vrijedi i za nas: ne biti ljubomorni, već cijeniti u našim zajednicama darove i vrline naše braće. Ljubomore: "Kupio je automobil" i osjetim ljubomoru zbog toga; "Ovaj je dobio na lotu" i opet ljubomora; "Ovome ide dobro u ovome" i još jedna ljubomora. Sve to donosi raskol, čini zlo, ne smije se činiti! Jer tako ljubomore rastu i ispunjavaju srce. A ljubomorno srce je nezadovoljno, njegovim žilama namjesto krvi kola žuč; to je srce koje nije nikada sretno, to je srce koje unosi podjelu u zajednicu. Ali što mi je činiti? Cijeniti u našim zajednicama darove i osobine drugih, naše braće. A kada me spopadne ljubomora – jer spopadne sve nas, svi smo grešnici –, moram reći Gospodinu: "Hvala ti, Gospodine, što si to dao toj osobi". Cijeniti osobine, biti bližnji jedni drugima i sudjelovati u patnji posljednjih i najpotrebitijih; izražavati svoju zahvalnost svima. Srce koje zna reći hvala je dobro srce, to je plemenito srce, to je srce koje je zadovoljno. Pitam vas: znamo li svi uvijek reći hvala? Ne uvijek jer nas zavist, ljubomora pomalo koče. I, na kraju, savjet kojeg apostol Pavao daje Korinćanima i mi moramo dati jedan drugome: ne smatrati nikoga većim od drugih. Koliki se samo smatraju većima od drugih! I mi, mnogo puta kažemo poput onog farizeja iz prispodobe: "Hvala ti, Gospodine, jer nisam kao ovaj, veći sam". Ali to je ružno, to se ne smije nikada činiti! A kada hoćeš to učiniti, sjeti se svojih grijeha, onih za koje nitko ne zna, zastidi se pred Bogom i reci: "Ali ti Gospodine, ti znaš tko je veći, ja neću više riječ izustiti". I to je dobro. I uvijek u ljubavi smatrati se udovima jedni drugih, koji žive i daruju se na korist sviju (usp. 1 Kor 12-14).

Draga braćo i sestre, poput proroka Ezekiela i poput apostola Pavla, zazovimo i mi Duha Svetoga, da nam njegova milost i obilje njegovih darova pomognu živjeti doista kao tijelo Kristovo, ujedinjeni, poput obitelji, ali obitelji koja je Kristovo tijelo, i kao vidljivi i lijepi znakovi Kristove

ljubavi.

©Copyright - Libreria Editrice Vaticana